

La documentació al servei de la narració

ASSUM GUARDIOLA

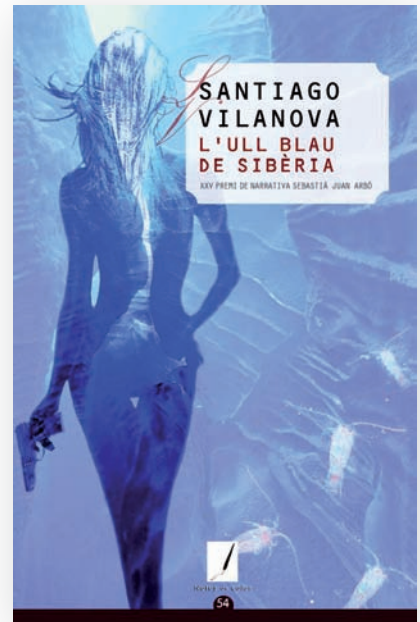
L'ull blau de Sibèria suposa un bon exercici de documentació però, malauradament, com a novel·la, es queda curta. L'autor ens demostra tot el que sap, que és molt, de la història, la cultura, el medi ambient i la manera de fer d'un país, Rússia; del que s'amaga en un món global governat per superpotències i dins les estructures autoprotectors d'aquell país, representat per un microorganisme endèmic, *l'Epischura baikalensis*, l'encarregat de purificar l'aigua de llac Baikal, el gran mar. Però quan és l'hora de novel·lar, la narració grinyola ja des de la primera escena, en la qual assistim a un assassinat: encara que no es faci explícit el nom del mort, és previsible, i llegim tota la novel·la sabent que al final maten el protagonista. L'autor ens dinamita la intriga, condició indispensable de tota novel·la, des d'un bon començament.

El punt de partida no és pas dolent: un home que, per mantenir l'estatus

de vida folgat (conflicte intern), ha de portar a terme una missió: manllevar el microorganisme dels russos i fer-lo arribar a la multinacional occidental que representa (conflicte extern).

A més a més, en alguns moments, la plasticitat del llenguatge i la bona caracterització dels personatges pren força. Santiago Vilanova sap escollir les paraules i crear-nos imatges mentals de les seves criatures de ficció. Llàstima d'aquesta sobrecàrrega d'informació i del fet que l'autor només utilitzi el recurs del diàleg per fer avançar l'acció, cosa que repercuteix en el ritme narratiu.

Malgrat tot això, la lectura de la novel·la no deixa de ser interessant: descobrim una terra llunyana i aprenem un munt de coses relacionades amb els poders financers, el medi ambient i l'ecologisme. La narració en funció de la informació, més que no pas la narració en funció de l'estètica novel·lística.

VILANOVA, Santiago **L'ull blau de Sibèria**

Col·lecció «Notes de color», n. 54,
Cossetània Edicions.
Valls, 2013. 115 p.

saber escoltar

Potser tampoc no va saber escoltar prou bé, si ens atenem a la polèmica que va tenir amb Joan Fuster a final dels anys seixanta, arran d'un article que Fuster havia publicat a *Destino*. Montero en parla en la presentació que en fa. Imprudent, visceral i poc amic dels mediocres i de les renúncies, fa tot l'efecte que Corredor era sovint un home de tot o res. Va acabar essent res, cosa que explica que avui no se'l conegui. Però no ho justifica. Pocs com ell eren o són capaços de qualificar de feixista Joan Sales i els al-

tres personatges que es movien a l'entorn de la «revisteta *Quadern de l'exili*». Però avui, o no sabem tot això o ja no ho podrem saber tan bé com voldríem. I, equivocat o no — Corredor pensava que l'única cosa que es podia esperar d'Espanya a la transició era «una llei regional idèntica per a tothom»— vénen ganes de saber i de llegir-ne més coses. Perquè avui quasi tots nosaltres ni tan sols no el vam poder escoltar. I quasi tots també som hereus d'aquells que no ho van voler fer o que no el van saber entendre.

CORREDOR, Josep M. **Contra la valoració de la mediocritat**

Abans, d'ara, 28. Acontravent,
Barcelona, 2012. 209 p.